на това време въ селото вече и ~~сеното~~ тревата покосяватъ, и ~~ще~~ земята разораватъ а него го се нѣма... Върне се, гледашъ го, грабналъ косата и за часъ покосилъ; а послѣ и земята разоралъ. ¶ А послѣ — както се случи... Ако е свѣсъ, работи за четирма, а ако е въ безсъзнателность, никаква работа не го хваща; пакъ отива въ гората или седне въ къщи задъ пещьта и сиди съ ~~скръстени~~ кръстосани рѫцѣ ¶ А красивъ, хубавецъ човѣкъ бѣше, само че въ него имаше повече тихость, замисляние. Пѣсни пѣеше превъсходно, всѣкакви пѣсни!...

Нѣкоя подхване — и всичкитѣ ~~му~~ ти съставки заиграватъ, а нѣкая — протака-протака, тъй всичката ти душа да извади, и до сълзи да те докара — жално и тихо пѣе... Азъ не зная какъвъ човѣкъ бѣше, това не мога го каза. ¶ На седянкитѣ, той понѣкога, само едно дума каже, но като поръ пари и рѣже, изведнъжъ свърши дѣлото; другитѣ само стоятъ като пънки... А другъ пѫть (пакъ на седянкитѣ) и дума свѣсна нѣма да чуешъ отъ него. Чуденъ човѣкъ бѣше, ~~прости~~ Богъ да го прости! Живѣеше той не по хорски и помина се не по хорски! Жена му се влачи, влачи съ него, и Богу душата си даде; а той, горкия, плака, плака, любеше я... отъ печаль и работата си най-подирѣ забрави; а времето тогава бѣше работно. Почнаха въ селото да се питатъ: „какво ли да направимъ ние ~~е станало~~ съ Димитра, за да го свободимъ отъ тази болѣсть?" Рѣшили да го подбѣдятъ малко. Хванаха ли го, и той още презъ сѫщата нощь избѣгналъ. Тъй отъ тогава и не сѫ го виждали. Щерката само си пушиня въ селото че въ Ятра се удавилъ, а нѣкои казватъ че въ гората се скита; може да е умрѣлъ досега. Ей Иванка остана самичка; всичко прилича на баща си. Прибрахъ я азъ при себе си, и живѣемъ наедно, и ще живѣемъ до гдѣто Богъ душата ми земе. А послѣ кво ще става, нека става — може би добритѣ хора да я не оставятъ!... печално свърши дѣдо и си улови работата.

IV

... Утро. На небето златно-пурпурното слънце и бѣли, прозрачно-влажни облаци играятъ по безбрежната лазурь.

Въ въздуха тишина, напълнена съ ~~жуженето~~ бръмченията на пчелитѣ